

CLARA MORALEDA EL TEU NOM

Columna

CLARA MORALEDA
EL TEU NOM

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2020
© CLARA MORALEDÀ, 2020
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2655-8
DIPÒSIT LEGAL: B. 5.705-2020
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

ÍNDIX

Vida	11
Un fil de lluna	17
La fi del món	21
El teu nom	27
Bombolles	33
La noia del mirall	41
Gats	57
Què és l'amor?	71
La Terra i la Lluna	79
Runes	87
<i>A Little Peculiar</i>	113
Els nens no en tenen la culpa	117
El triangle de les Bermudes	129
El gran consell	137

Súper!	141
Tu i jo.	155
La vida és un somni	165
La memòria.	175
Perpinyà	187
Diners.	207
Carles el Calb <i>versus</i> Roger de Flor.	215
L'ovella negra	229
Gràcia	241
Allà, al no-res	247
Un d'entre un milió.	251
Cigrons crus per la finestra	265
Som	275
Mariona	281
Morir de bellesa.	299
<i>Agraïments</i>	303

VIDA

De vegades tinc una sensació ben estranya. Saps quan somies alguna cosa tan intensament que anys després encara has de recordar-te que va ser un somni? Jo, per exemple, he viscut guerres, he vist morir gent que estimo, he sentit la certesa de saber que se me'n va la vida, he vist com s'acabava el món, he travessat deserts i sel·ves, m'he perdut enmig d'un oceà que em bressolava, no sé si dolçament. He volat, he caminat per vies de tren durant hores i hores, he tingut un fill que després he hagut de buscar desesperadament, he fet l'amor a la platja sota el sol tebi del mes de setembre.

He tingut sensacions tan nítides i tan inten-

ses que, t'ho dic de veritat, m'he de convèncer que van ser somiades. He tingut —estic tenint, vull dir— una vida molt tranquil·la i feliç. Evidentment, i com a tothom, m'han passat coses i n'he viscut d'altres que m'han fet plorar, cridar, odiar o necessitar respirar tan fort que fins i tot he suplicat a la Vida uns pulmons il·limitats.

Però viure és això, també.

De vegades tinc una visió molt concreta. Mira: sóc en un balconet molt petit d'un pis antic en un carrer molt estret d'alguna ciutat d'Itàlia. El balconet té una tauleta de fusta rodona i dues cadires de ferro a cada costat. Els barrots del balcó també són de ferro. Estick sola, asseguda a la cadira, i veig passar gent pel carrer. Sóc en un primer pis i l'italià sona als meus peus, una remor. El que més m'agrada de tot és la pau que sento. I la temperatura. Saps quan no tens ni fred ni calor? Però ni el més petit fred ni la més petita calor? La temperatura perfecta. A mi em costa, això. I en canvi, en aquest balcó... estic a la temperatura ideal per a mi. Respiro tranquil·líssima, com si res no m'importés, o com si tot fos perfecte. Miro la gent, o no. Potser només en percebo el murmuri mentre

observo els edificis antics del meu davant. Potser miro el cel i escolto el so del color blau. Estic sola. I sí: tot és perfecte.

Jo no ho he somiat mai, això. Ho sé perfectament perquè hi ha coses que m'he de recordar que són somnis, però *sé* que són somnis. I les coses que he viscut *sé* que les he viscut i que no han estat somnis. Jo, això, no ho he somiat mai.

Un dia vaig explicar a la meva mare aquesta mena de visió que de vegades em ve de sobte i se m'imposa com la veritat més absoluta de la Vida. L'hi vaig explicar amb tota la nitidesa de què vaig ser capaç, i ella em va escoltar amb el seu dolç somriure. Va ser un moment preciós perquè no l'hi havia explicat mai, la visió del balcó d'Itàlia, i ella em va escoltar molt bé. De fet, crec que només l'hi he explicat a ella. I ella va entendre què volia dir.

No sé si tu entens què vull dir-te amb tot això. Suposo que no, perquè jo no em sé explicar gaire bé, de vegades. La meva eloqüència és una loteria.

Ho tornaré a intentar.

Em costa molt veure't aquí, veure't així.

Tant de bo pogués ficar-me al teu cervell i moure quatre cosetes. Com quan érem petites i entràvem a la barraca i agafàvem les eines i fèiem veure que arreglàvem coses. Te'n recordes? Ara imagino que entro una altra vegada a la barraca però aquest cop sé quines eines fer servir i com, i m'endinso amb elles al teu cervell meravellós i terriblement adolorit i faig clic, clic, clac, clic.

Tant de bo pogués fer-te veure com de bonica pot arribar a ser la Vida. Necessites uns altres ulls. Et prometo que et donaria els meus. A tu no et passa, això dels somnis? A tu no et passa que un dia, de sobte, et ve a la memòria l'espantosa sensació d'un tornado que se t'acosta, com les teves cames fan tota la força que poden però no et mous ni un mil·límetre, la tristíssima certesa de saber que ja està? A tu no et passa que, de sobte, tornes a sentir tot allò tan nítidament que t'espantes, t'espantes tant que fins i tot et sorprens pensant: «Per favor, torna-do, xucla'm i posa fi ja a tot això».

Però llavors recordes que va ser un somni. I tu penses: «Però jo ho vaig viure, vaig sentir aquell terror!».

D'aquí a uns anys, quan la teva vida seguirà el seu curs, tranquil, dolç —o no tan dolç ni tan tranquil, però això és igual, ara—, de sobte, et vindrà al cap què et va portar a estar així com estàs ara mateix i, molt dolorosament, recordaràs que això no va ser un somni: va ser real.

Ho vas *viure*.

Jo espero de tot cor que d'aquí a uns anys puguis recordar això com un malson. Jo ho faré. Però el que desitjo per sobre de tot, amb tota la força de la meva ànima, és que cada vegada que visquis una guerra, travessis un desert, se t'acosti un tren a dos-cents quilòmetres per hora, se t'endugui un huracà o et xuclin les aigües de l'oceà, siguis capaç de pensar que estàs vivint un malson, que estàs somiant, però que més tard et despertaràs i podràs dir, alleugerida, «Quin malson que he tingut...».

També desitjo amb tot el cor que tinguis el teu petit balconet en un carrer estret d'alguna ciutat d'Itàlia. Que sempre que ho necessitis puguis refugiar-te allà, sentir que res no et molesta, que t'agrada ser viva i que el record de sentir la temperatura perfecta a la teva pell

t'ajudi a donar-te ànims quan tinguis massa fred, o molta calor.

Que tot passa. Que la Vida és així. Alegre, trista i mil contradiccions més.

Jo vull que tornis.